

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.960 van 2 april 1998
in de zaak A. 75.061/VII-15.669.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat W. MERTENS op 23 juli 1997 namens XXX heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 1997 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 april 1997 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. BOES die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur H. EECKMAN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 27 juli 1996 en heeft zich op 31 juli 1996 vluchteling verklaard.

1.2. Op 31 juli 1996 weigerde de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verblijf aan verzoeker. Op 14 oktober 1996 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voormelde beslissing.

1.3. Op 27 januari 1997 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om de hoedanigheid van vluchteling te verkrijgen, met toepassing van artikel 50, derde lid,

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en verklaarde zich op 7 februari 1997 opnieuw vluchteling. Bij zijn aanvraag voegde hij medische rapporten die nauwkeurig verwijzen naar littekens op allerlei lichaamsdelen en deze lijken toe te schrijven aan politieoptreden.

Op 14 april 1997 wordt aan verzoeker door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verblijf geweigerd en bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt :

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

In uitvoering van artikel 75, § 2, de artikelen 81 en 75, § 2, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan :

de genaamde : (1)
de persoon die verklaart te heten : XXX
geboren te K., op 28.09.1975
van (en van) XXX nationaliteit (te zijn) (1).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Toepassing van art. 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 :
daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 31.07.1996 dewelke afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf aan het C.G.V.S. op 14.10.1996. Betrokkene dient een tweede asielaanvraag in op 07.02.1997 waarbij hij twee medische attesten aanbrengt dewelke melding maken van lichamelijke verwondingen en littekens, gezien er geen uitsluitel kan gegeven worden omtrent de oorsprong van de lichamelijke letsels wijzen de documenten niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

(1) In uitvoering van artikel 7, lid 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten/binnen 5 (vijf) dagen.";

1.4. Met de bestreden beslissing bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 1997 de voormelde weigering. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt :

"Ingevolge uw dringend beroep betreffende de weigering van verblijf ingediend op 16 april 1997 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eer U de volgende beslissing mede te delen :

Betrokkene kwam op 27 juli 1996 in België aan en vroeg hier op 31 juli asiel. Nadat die aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk ongegrond was verklaard, diende betrokkene een beroep in bij het Commissariaat-generaal. Op 14 oktober 1996 werd een bevestigende beslissing genomen. Op 20 januari 1997 werd een door betrokkene op 16 december 1996 ingediende aanvraag tot heropening van zijn dossier door het Commissariaat-generaal afgewezen. Op 7 februari 1997 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 14 april 1997 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag beroept betrokkene zich op de feiten die hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde. Deze werden door (het) Commissariaat-generaal reeds in het kader van zijn eerste bevestigende beslissing dd. 14 oktober 1996 beoordeeld. Deze feiten kunnen dus niet meer in aanmerking worden genomen. Wel haalt betrokkene twee medische attesten aan die zouden aantonen dat hij in I. tijdens zijn gevangenschap slecht zou zijn behandeld. De neergelegde documenten zijn evenwel niet van die aard om de eerste bevestigende beslissing van weigering van verblijf te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 april 1997.";

2. Over de aanwijzing van de verwerende partijen.

Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat zij ten onrechte aangewezen is als verwerende partij, omdat de aangevochten beslissing uitgaat van de onafhankelijk handelende Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat, nu het aangevoerde nadeel minstens mede te wijten is aan de door deze partij gegeven verwijderingsmaatregel, in de huidige stand van de procedure de exceptie van de eerste verwerende partij niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat de tweede verwerende partij vraagt dat zij buiten de zaak zou worden gesteld, voor zover het beroep de maatregel tot verwijdering van het grondgebied betreft, aangezien zij geen auteur is van die maatregel, die geen voorwerp is van het dringend beroep; dat echter uit het verzoekschrift, en meer bepaald uit de middelen blijkt dat de bestreden beslissing waartegen zij zijn gericht de bevestiging van de weigering van verblijf is, die uitgaat van de Commissaris-generaal en dat, indien ze door de Raad van State geschorst wordt, zulks de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van rechtswege zou verhinderen krachtens artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het verzoek om buiten de zaak te worden gesteld niet gegrond is;

3. Over de grondvoorwaarden tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in een eerste middel onder meer schending van de motiveringsverplichting inroept, doordat in de bestreden beslissing omtrent de twee medische attesten enkel wordt gezegd dat de neergelegde documenten "niet van die aard zijn om de eerste bevestigende beslissing van weigering te wijzigen" terwijl in een van de attesten zelfs wordt vastgesteld dat de vastgestelde littekens verenigbaar zijn met de uitleg daaromtrent gegeven door verzoeker, en die attesten maar juist kunnen worden ingeschat als men rekening houdt met het geheel van de omstandigheden die verzoeker in zijn eerste asielaanvraag inriep;

Overwegende dat de eerste verwerende partij geen substantieel verweer voert tegen dit middel; dat de tweede verwerende partij in haar nota tegenwerpt dat reeds bij het nemen van de eerste bevestigende beslissing de Commissaris-generaal verzoekers gevangenschap in I. in overweging heeft genomen en toen reeds op de hoogte was van zijn slechte behandeling, zodat terecht kon worden gesteld dat de attesten niet van aard waren om de eerste bevestigende beslissing te kunnen wijzigen;

Overwegende dat verzoekers tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken in overweging werd genomen; dat zij de weigering van verblijf motiveerde door te stellen "gezien er geen uitsluitel kan gegeven worden omtrent de oorsprong van de lichamelijke letsels wijzen de documenten niet op een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève"; dat de Commissaris-generaal op nog meer algemene wijze dan de gemachtigde omtrent de attesten enkel stelde dat zij "niet van die aard (zijn) om de eerste bevestigde beslissing van

weigering van verblijf te wijzigen", zonder dit nader te motiveren; dat nochtans verzoeker medische attesten betreffende zijn littekens aanbracht die concreet genoeg leken om minstens een andere discussie te verdienen betreffende meer bepaald de mogelijke band tussen die littekens en verzoekers beweerde folteringingen door de overheden in het land dat hij is ontvlucht; dat de gemachtigde van de minister tot zulke bespreking alvast de aanzet gaf door te verwijzen naar de onzekere oorsprong van de letsels, zij het dan dat deze vaststelling niet op enige argumentatie is gesteund; dat hetgeen de tweede verwerende partij in de nota aanvoert, namelijk dat die attesten "eigenlijk geen nieuwe feiten bevatten", op zijn beurt een onvoldoende motief zou zijn om de bespreking achterwege te laten van hetgeen in de medische attesten wordt gesteld en van het mogelijke verband tussen de beschreven littekens en verzoekers relaas; dat het middel ernstig is;

Overwegende, wat het nadeel betreft, dat verzoeker onder meer verwijst naar het risico opnieuw het slachtoffer te worden van folteringingen en stelt dat zijn veiligheid in het gedrang zou komen wanneer hij terugkeert naar I.; dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zulke gedwongen terugkeer met zich kan meebrengen; dat uit de huidige stand van het dossier nog niet kan worden afgeleid of de door verzoeker aangevoerde feiten waaruit zou moeten blijken dat hij zou worden vervolgd indien hij naar I. zou moeten terugkeren, onjuist zijn; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partijen aanvoeren, het aangevoerde nadeel voldoende concreet is; dat de rechtens vereiste dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te dezen kan worden aanvaard; dat dienvolgens aan de voorwaarden van schorsing is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 1997 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 april 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het geding, begroot op zeventuizend frank worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.